

[Knud Østergaard.]

virksomhed og omsætningshastighed i erhvervslivet, for det, vi stræber efter, er jo bedre generelle vilkår for erhvervene, som fremmer vor eksport. Vi ønsker at fremme opsparingen, altså give penge fra forbrug til investering. Det sker ikke ved særordninger med kunstigt lave renter for det ene eller det andet erhverv eller den ene eller den anden byggekategori. Det må ske ved et generelt lavere renteniveau, som kommer, fordi der er en større rådlig kapital. Vor eksports størrelse er afhængig af, om vi er konkurrencedygtige, og det vil for vort vedkommende i høj grad sige, at vore eksporterhverv moderniseres og rationaliseres tilstrækkelig hurtigt. Jeg spørger derfor, om man mener, at dansk eksportindustri under disse lånevilkår vil være i stand til at modernisere tilstrækkelig hurtigt og dermed blive konkurrencedygtig over for sådanne udenlandske virksomheder, som virker under helt andre økonomiske forhold end vore. Selvfølgelig er det vanskeligt at skelne mellem konsumindustri og eksportindustri, men i en debat som denne, hvor vi diskuterer de økonomiske forhold langt ud i fremtiden, må det vel være på sin plads at medtage, hvad der kan skaffe os den valuta, som er grundlaget for vor velstand og vor indre økonomiske stabilitet. Derfor nævner jeg også amortisationstiden for land- og skovbrugsejendomme, som er foreslået til 30 år, for det er da værd at pege på, at omsætningshastigheden i skovbruget er omkring de 40 år og i landbruget ikke under 1 år. Det betyder, at rente og afdrag for disse erhverv betyder mere for den færdige vares produktionspris, end tilfældet er i erhverv med en større omsætningshastighed. Med den vægt, som vi vist alle herinde i salen lægger på landbruget som eksporterhverv, og med de muligheder, der stadig foreligger for at rationalisere erhvervet, er det afgørende vigtigt, at fornøden kapital er til stede, men samtidig at kapitaludgiften ikke belaster færdigvarens pris så stærkt, at den ikke kan konkurrere.

Se, disse tanker nedfældede jeg i julen, hvor sneens barriere prioriterede hjemmelivet højt blandt realværdierne og gjorde arbejdsroen stor. Men når jeg lyttede til den københavnske radio og så det københavnske fjernsyn, som vi dog er i stand til

at tage også på vore breddegrader, bemærkede jeg ingen af de forhåndenværende eksperter nærme sig den problematik. Derfor bragte landposten også dobbelt glæde ind i det lille hjem, da han afleverede den pæne bog fra realkreditkommissionen, hvori et stort mindretal i introduktionen ønsker, at udlån til erhvervsmæssige investeringer i langt højere grad end hidtil baseres på en individuel vurdering af de enkelte erhvervsvirksomheders økonomiske fremtidsudsigter.

Med disse bemærkninger, der skal opfattes som en udvidet støtte til lovforslagene nr. 79, 80 og 81, som vi selvfølgelig går ind for, skal jeg samtidig på det konservative folkepartis vegne give tilslutning til lovforslag nr. 61 om sammenlægning af visse kredit- og hypotekforeninger og til det samarbejde om fælles udstedelse af obligationer, som også er indeholdt i forslaget.

Det konservative folkeparti er et ræsonnabelt og forhandlingsvenligt parti. Derfor er det også rimeligt ud fra den debat, der i juleferien har været ført om bygge- og boligpolitikken, at præcisere vor forhandlingsvilje på de områder, der ikke direkte er berørt af de forslag, som er til behandling i dag. Den højtærede boligminister har i den sidste del af sin skriftlige fremsættelse lidenskabsløst ført os ind i den problematik, vi står over for. Ministeren siger, at alle boligforligets partier har fremsat ønske om en revision af forliget, og han erklærer sig villig til at forhandle om samtlige boligpolitiske spørgsmål. Han peger på det materiale, som nu foreligger, og som bør indgå i drøftelserne, og han pointerer, at regeringen vil gå vidt for at fastholde det samarbejde, som blev indledt i 1966.

Det er i sandhed en udstrakt hånd, der her præsenteres oppositionen. I vort parti står vi bag det samarbejdsønske, som den er udtryk for, og vi påkalder, hvad jeg vil kalde ånden fra 1966. Det er den ånd, vi finder i Folketingstidende 1966-67, 2. samling, sp. 543, hvorefter den daværende boligordfører, hr. Axel Ivan Pedersen, den 14. december 1966 siger:

„Jeg mener stadig væk, at det var et forlig, der som forlig betragtet var acceptabelt, og jeg vil også gerne understrege hvorfor.“

For det første fordi vi sikrede et fortsat stort boligbyggeri, et byggeri, der i virke-